

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **R. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. et Mgr. Zdeňkem Kopečným
sídlem Šemberova 71/6, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2025, č. j. VS-193458-21/ČJ-2020-80000P-51ODV, ve věci služebního poměru,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je bývalým příslušníkem vězeňské služby a působil na služebním místě inspektor strážní služby Vazební věznice O. Dne 29. 10. 2018 požádal žalobce Ředitele Vazební věznice O. (dále jen „správní orgán I. stupně“) o doplacení služebního příjmu, který byl podle něj špatně spočítán. Chyba dle žalobce spočívala v tom, že při výkonu služeb nečerpal přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o příslušnících“), nýbrž mu byl poskytnut toliko přiměřený čas na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o příslušnících. Současně žalobce v žádosti

požádal o doplacení služebního příjmu za období od listopadu 2015 do října 2018 s výjimkou období od 15. 12. 2017 do 31. 5. 2018. Tuto část žádosti odůvodnil tím, že zastupoval vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti. Služební místo vrchního inspektora je zařazeno do 6. tarifní třídy, žalobce však byl zařazen do 5. tarifní třídy. Jelikož se tarifní třída určuje podle nejnáročnější činnosti, která je vykonávána, měl by být rovněž zařazen do 6. tarifní třídy. V době od 15. 12. 2017 do 31. 5. 2018 byl formálně pověřen zastupováním vrchního inspektora strážní služby a byl zařazen do 6. tarifní třídy, proto za toto období doplacení příjmu nežádal.

2. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020, č. j. VS-125699-18/ČJ-2018-803720-13 žádost zamítl. Na základě podaného odvolání jeho rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. VS-193458-8/ČJ-2020-80000L-51ODV. K nesprávnému zařazení žalobce do 5. tarifní třídy správní orgány uvedly, že příslušník má podle § 114 odst. 1 zákona o příslušnících nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován. Žalobce zastupoval v hodnoceném období vrchního inspektora strážní služby ve 131 směnách z celkových 348. Jednalo se o zastupování nahodilé v jednotlivých dnech, nikoliv v delším souvislém časovém období. Bylo povinností žalobce z pozice inspektora strážní služby zastupovat vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti. Žalobce tak ale nečinil po celý kalendářní měsíc. Krátkodobé zastupování je v zákoně o příslušnících řešeno formou odměny. Žalobci byla za zastupování vrchního inspektora poskytnuta odměna podle § 123 odst. 1 písm. a) zákona o příslušnících. V období, ve kterém byl oficiálně pověřen zastupováním vrchního inspektora, mu tarifní třída byla změněna, současně mu byl navýšen osobní příplatek, který mu zůstal navýšen i po skončení oficiálního zástupu. Správní orgány se neztotožnily ani s argumentací stran čerpání přestávek.
3. Žalobce s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasil a brojil proti nim žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 8. 2022, č. j. 60 Ad 9/2021-42 zamítl. Zdejší soud potvrdil závěry správních orgánů ohledně čerpání přestávek. Ke změně tarifního zařazení soud uvedl, že žalobce netvrdil, jakou konkrétní činnost, která by svou náročností spadala do 6. tarifní třídy, vykonával namísto vrchního inspektora. Jeho žádost proto nemohla být důvodná.
4. Na základě kasační stížnosti žalobce NSS rozsudkem ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-33 (dále jen „zrušující rozsudek“) zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021. NSS se ztotožnil se závěry správních orgánů i krajského soudu ohledně čerpání přestávek (*pozn. soudu: proto se soud touto částí žádosti nebude dále zabývat*). Neztotožnil se však s názorem soudu ani správních orgánů ohledně zařazení žalobce do tarifní třídy. Právní názor NSS soud pro přehlednost rozebere v další části rozsudku.
5. Na základě toho se správní orgány věci znovu zabývaly a správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 9. 2024, č. j. VS-270990-5/ČJ-2023-8037PR přiznal žalobci za hodnocené období doplatek služebního příjmu ve výši 17 469 Kč. V rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v rozhodném období velen do služby jako vrchní inspektor strážní služby v rozsahu 1 495 hodin, přičemž podrobně rozepsal jednotlivá období a počet takto odsloužených hodin, což zjistil z denních rozkazů. Ze zrušujícího rozsudku vyplynulo, že žalobci má být přiznán tarifní plat odpovídající 6. tarifní třídě v obdobích, kdy skutečně vykonával činnost vrchního inspektora strážní služby. Proto tak učinil. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s žalobcem, že mu tarifní plat měl být doplacen za celý kalendářní

měsíc, nikoliv jen za konkrétní dny. To ze zrušujícího rozsudku dle správního orgánu I. stupně nevyplývá. Bylo by nespravedlivé, aby žalobce dostal vyšší plat také ve dnech, kdy nevykonával náročnější činnost, za kterou dle rozsudku NSS vyšší plat náležel.

6. Jelikož žalobce s názorem správního orgánu I. stupně nesouhlasil, podal proti němu odvolání, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Žalovaný se zcela ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně ohledně toho, že žalobci měl být poskytnut doplatek platu pouze za dny, kdy skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Dle zrušujícího rozsudku měl být žalobci doplacen plat za relevantní období, jímž se dle kontextu rozsudku rozumí dny, kdy žalobce zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Výklad žalobce je dle žalovaného příliš extenzivní a stírá rozdíl mezi pozicemi inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby.
7. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí brojí žalobou, kterou se domáhá jeho zrušení. Namítá, že názor žalovaného je rozporný s právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku NSS. Dle názoru žalobce mu měl být doplacen služební příjem na úroveň 6. tarifní třídy za celé období, nikoliv jen za dny, kdy zastupoval vrchního inspektora strážní služby. To jasně vyplývá z § 116 zákona o příslušnících, který uvádí, že se zařazení do tarifní třídy odvíjí od nejnáročnější činnosti, která je na daném služebním místě vyžadována. Tato činnost přitom nemusí být pravidelně vykonávána, postačí, že v případě potřeby je nutné tuto činnost vykonat. Pokud bylo povinností žalobce zastupovat vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti, přičemž tato pozice je zařazena do 6. tarifní třídy, měl být do stejné tarifní třídy zařazen také žalobce bez ohledu na to, v jakém rozsahu k zastupování docházelo. Důležité je, že v rámci své pozice inspektora strážní služby tuto povinnost měl. Určování tarifní třídy dle skutečně vykonávané činnosti by mohlo vést k obcházení tarifních tříd, např. tím, že pokud by inspektor strážní služby vykonával konkrétní den toliko činnosti spadající do nižší tarifní třídy, dostal by odměnu odpovídající pouze nižší tarifní třídě. Zařazení do tarifní třídy musí být předvídatelné a stabilní. Systém tarifních tříd je založen na hodnocení náročnosti služebního místa jako celku, nikoli na zkoumání každodenní činnosti. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se způsobem výpočtu doplatku příjmu. Správní orgány dle žalobce nevysvětlily, jakým způsobem k přiznané částce dospěly, z jakých podkladů čerpaly a jakou metodiku použily.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, kterou soud shrnul výše.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Spor je v nyní řešené věci o to, zda měl být žalobci na základě zrušujícího rozsudku NSS přiznán doplatek příjmu pouze za dny, kdy žalobce skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby nebo za celé hodnocené období.
11. Podle § 114 odst. 1 zákona o příslušnících platí, že *základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro*

služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.

12. Ustanovení § 116 odst. 1 věta první zákona o příslušnících stanoví, že *pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.* Odst. 2 téhož ustanovení stanoví, že *není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.*
13. Činnosti náležející do 5. tarifní třídy se služební hodností inspektor, resp. do 6. tarifní třídy se služební hodností vrchní inspektor (pro Vězeňskou službu) jsou vymezeny v příloze nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů.
14. NSS ve zrušujícím rozsudku dospěl v odst. 16 až 34 k následujícímu závěru (*zdůraznění přidal zdejší soud*):

*Jinak řečeno, pokud byl stěžovatel formálně označen v denních rozkazech za jediného vrchního inspektora strážní služby, pak lze rozumně předpokládat (a žalovaný to ani nerozpорије), že **tuto práci na daném pracovišti a v dané směně také fakticky vykonával.** Bylo by dost zvláštní po stěžovateli dále požadovat, aby si navíc, v zásadě v režimu jakési předběžné nedůvěry ve vlastního zaměstnavatele a úkony jím učiněné, do notýsku zapisoval a následně v řízení před soudem dokazoval, který konkrétní úkon spadající pod bod 1.2.6 přílohy nařízení vlády č. 104/2005 Sb. v té které směně ve který okamžik učinil. Materiální kritérium „fakticky prováděného výkonu služby“ bylo judikaturou NSS (citovanou výše, odst. 20 tohoto rozsudku) stanoveno jako korektiv pro situace, kdy formální podklad či pověření ze strany služebního orgánu chybí, respektive reálný výkon je v rozporu s formální stránkou věci. Není nástrojem pro následné zpochybňování formálních rozhodnutí daného služebního orgánu, respektive vyvolání důkazní nouze daného příslušníka bezpečnostních sborů.*

V tomto směru NSS nepovažuje za rozhodné, že zástup probíhal formálně pouze „v rozsahu pověření“, jak uvedl krajský soud v bodě 12 napadeného rozsudku a jak je uvedeno rovněž v § 65 nařízení generálního ředitele č. 23/2014. Již zmíněné vnitřní předpisy stanovující povinnosti inspektora strážní služby, schválené ředitelem vazební věznice pod č. j. VS-35412-2/ČJ-2017-803760 (ze dne 3. 10. 2017) a č. j. VS-12056-4/ČJ-2018-803760 (ze dne 1. 8. 2018), jež jsou obsaženy ve správním spisu, naopak výslovně uvádějí, že inspektor strážní služby v době nepřítomnosti vrchního strážního inspektora „zastupuje a plní jeho úkoly v plném rozsahu“. Že by tomu tak ve skutečnosti nemělo být, nic ze správního spisu nesvědčí. Ostatně, lze si jen velice obtížně představit, že by požadavek vykonávat službu na místě vrchního inspektora strážní služby dle denních rozkazů byl čistě formální a ve svém důsledku zahrnoval výhradně činnosti odpovídající služebnímu místu inspektorovi strážní služby (a nikoli již ty činnosti, jejichž náročnost odpovídá 6. tarifní třídě). V takovém případě by totiž mohl příslušník nadále konat službu přímo na místě inspektora strážní služby. Tento závěr platí o to více v situaci stěžovatele, který byl jedinou osobou, která v postavení vrchního inspektora strážní služby v rámci dané směny vystupovala.

*Závěr krajského soudu (a stejně tak žalovaného) proto nelze akceptovat. Již z obsahu správního spisu dostatečně plyne, že **ačkoli trvalým služebním místem stěžovatele bylo místo inspektora strážní služby, které je zařazeno do 5. tarifní třídy, v důsledku zastupování vrchního inspektora strážní služby ve velkém rozsahu měl stěžovatel dlouhodobě odpovědnost spojenou s touto vyšší***

pozici. Nedostal přitom finanční odměnu, která odpovídá zařazení do 6. tarifní třídy, jež je spojená se službou stěžovatelem fakticky vykonávanou.

Nejvyšší správní soud připouští, že v případě skutečně nahodilého, a především ojedinělého výkonu služby na služebním místě zařazeném do vyšší tarifní třídy by bylo možné uvažovat o řešení situace formou mimořádné odměny či zvýšení osobního ohodnocení. Smyslem takového zastupování může být totiž pouhé zajištění koordinace a usměrňování podřízených zaměstnanců, kteří jinak vykonávají službu na stejném služebním místě jako takto určený zástupce, a to bez faktického výkonu specifických činností spojených s tímto tarifně výše zařazeným služebním místem. Za takové zastupování nadřízeného vedoucího zaměstnance má ostatně příslušet odměna za vedení, není však nutné jen z tohoto důvodu zastupujícího příslušníka zařadit do vyšší tarifní třídy (srov. přiměřeně citovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 62/2004-61).

Pokud však dochází k zastupování na služebním místě zařazeném do vyšší tarifní třídy frekventovaně a ve velkém rozsahu, není již poskytnutí mimořádné finanční odměny dostačujícím řešením. Takovým případem je právě i situace stěžovatele. Jak bylo uvedeno, ten na služebním místě vrchního inspektora strážní služby fakticky vystupoval jako jediný příslušník v dané směně, a to v rámci více než třetiny odsloužených směn v delším časovém úseku. Nedostatek personálních kapacit nelze řešit dlouhodobým delegováním výkonu služby spojené s tarifním místem zařazeným do vyšší tarifní třídy na zaměstnance zařazené do nižších tarifních tříd, aniž by jim za toto období byla poskytnuta odměna, která ze zákona přísluší příslušníkům trvale jmenovaným na daném služebním místě.

S ohledem na uvedené důvody dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná v rozsahu, v němž míří proti závěru krajského soudu o zařazení stěžovatele do tarifní třídy. Právě shledaná vada rozsudku krajského soudu se navíc stejnou měrou týká i napadeného rozhodnutí žalovaného. Jak je zřejmé ze stran 7 a 8 napadeného rozhodnutí, žalovaný při posuzování žádosti stěžovatele nesprávně vycházel z toho, že stěžovatel zastupoval vrchního inspektora strážní služby pouze nepravdělně, a tudíž neexistuje právní důvod pro jeho zařazení do vyšší tarifní třídy. Toto východisko nicméně jako nepřipadné odmítl již krajský soud v bodě 13 napadeného rozsudku. Závěr krajského soudu, jímž tuto vadu správních rozhodnutí zhojil, přitom z výše vymezených důvodů nemůže obstát. Jak bylo uvedeno, s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci, které dostatečně plynou z obsahu správního spisu, je zřejmé, že *stěžovatel fakticky vykonával činnost náležící do 6. tarifní třídy*. V souladu s výše citovanou judikaturou (rozsudky NSS č. j. 4 Ads 143/2008-109 a č. j. 4 Ads 97/2009-380) je tak stěžovateli třeba přiznat *za relevantní období, v nichž tomu tak skutečně bylo*, odměnu odpovídající 6. tarifní třídě.

15. Krajský soud plně souhlasí s žalovaným, že ze zrušujícího rozsudku NSS vyplývá, že žalobci měl být doplacen služební příjem pouze za dny, kdy skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby (viz zejména zdůrazněné pasáže odůvodnění). NSS si byl zjevně vědom judikatury, na kterou žalobce nyní odkazuje. Byl si rovněž vědom toho, že obecně bylo povinností inspektora strážní služby zastupovat vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti. Zohlednil také § 116 zákona o příslušnících. NSS na podkladě toho dospěl k závěru, že v tomto případě je namíste doplatit žalobci služební příjem pouze za relevantní období, ve kterém skutečně docházelo k zastupování vrchního inspektora strážní služby. Tímto názorem jde zdejší soud vázán dle § 110 odst. 4 s. ř. s. a jakákoliv polemika s tímto názorem proto není namíste.

16. K další námitce krajský soud uvádí, že správní orgány podrobně popsaly, jak dospěly k částce, kterou žalobci přiznaly a za jakých podkladů vycházely (str. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 8 napadeného rozhodnutí). Tabulka obsahující data zjištěná z jednotlivých denních rozkazů také byla žalobci zaslána přípisem ze dne 24. 7. 2024 a žalobce měl možnost se k ní vyjádřit. Námitka není důvodná.
17. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 11. února 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu